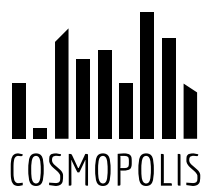

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA BEZ SOUCITU

CATHERINE SHEPHERD

VRAZDA
BEZ SOUCITU

Přeložil Rudolf Řežábek

Copyright © 2017 Kafel Verlag, Inh. Catherine Shepherd

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Rudolf Řežábek, 2021

Cover photos © Dule964, BOOCYS, Brostock, WDnet Studio / Adobe Stock

Nemám strach ze smrti, jen z nekonečné noci...

ELMAR KUPKE, NĚMECKÝ AFORISTA

PROLOG

Opakující se sny v sobě mají něco záhadného. Často nám chtějí sdělit věci, které přes den potlačujeme a na které v žádném případě nechceme vzpomínat. Lidský mozek se však nedá jen tak jednoduše vypnout. Ovládáme rozum v bdělém stavu, ale jakmile usneme, jsme bezbranní vůči svým nočním můrám.

Kdo by to mohl vědět lépe než Julia Schwarzová? Už několik let se jí pořád dokola zdál tentýž sen, o kterém naprosto jistě věděla, že není reálný. Přesto ji pokaždé vtahoval hlouběji do víru emocí, kterým nedokázala čelit ani její racionální mysl soudní lékařky.

Ani tuto noc na tom nebyla jinak. Neklidně se převalovala v posteli a bojovala se strašlivými scénami. Podvědomí ji neústojně katapultovalo do minulosti, zpátky do oné noci v Michaelově pokoji.

„Jsi ještě vzhůru?“ Potichu otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Bosými chodidly se nořila do plyšového koberce. Milovala tenthle pocit a netušila, že ho cítí naposledy. Už nikdy nestane v této místnosti bosá a s úsměvem na rtech.

„Co tady děláš?“ zeptala se svého mladšího bratra a jediným škubnutím z něho stáhla přikrývku.

„Nech toho!“ zaprskal a vyskočil. Na podlahu spadl sešit a Julia ho zvědavě zvedla.

„Ty se ještě učíš?“ podivila se. Odkdy se její bratr zajímá o školu více, než je nezbytně nutné? Zběžným pohledem přeletěla několik matematických úloh.

„Hned mi to vrať!“ Michaelův obličej se rudě leskl ve svitu noční lampičky. Chlapec se na Julii rozhněvaně zamračil.

„Vždyť se nic nestalo,“ zamumlala konejšivě a vrátila mu sešit.

„Dneska jsem měl mrzutost ve škole a zapomněl jsem se naučit na zítřejší písemku,“ vysvětlil Michael a znovu si lehl.

Julia svraštila čelo a posadila se k bratrovi na postel.

„Mám tě vyzkoušet?“ Přetáhla teplou přikrývku přes jeho tělo. Dvanáctiletý bratr byl poměrně velký a silný, ale přesto se pod ní schoulil jako malý chlapec.

„Tak jo,“ zamumlal vděčně Michael a pohodlně se zabořil do polštáře, přičemž si deku vytáhl až k bradě.

Julia ho políbila na tvář. Všechno vypadalo tak skutečně, jako by se to v té chvíli opravdu dělo. Zároveň si však uvědomovala, že se jí to jenom zdá. Ten sen byl pro ni posvátný, protože zhmotňoval poslední hodiny s bratrem. Poslední noc, kterou s ním strávila.

Neklidně se otočila na matraci. Teď začne ta nepříjemná část, kterou by nejraději ze všeho vymazala nebo alespoň přeskočila. Julia napnula svaly a pokoušela se přetočit sen jako magnetofonový pásek nazpět, aby se opět dostala na místo, kde cítila Michaela – jeho teplou kůži a život, který mu pulzoval v žilách.

Ještě chvíli, žadonila v duchu úpěnlivě. Prosím vrať se ke mně.

Sen se však nedal ovládat. Nemilosrdně pokračoval jako smutný film v kině na velkém promítacím plátně. Výjevy strhly Julii s sebou a způsobily nepředstavitelnou bolest, která jí připadala natolik skutečná, že jí téměř vyrazila dech. Víčka se jí třepotala. Pokoušela se probrat, chtěla zkrátka té noční můře jen uniknout, ale byla zajatkyň ponuré vize. Viděla muže z kriminálky a matčiny slzy. Slyšela otcův zoufalý křik i své vlastní srdce, které se nejprve zastavilo a pak už jen dutě tepalo. Byl to orgán, který ji udržoval naživu, ačkoli byla vlastně vnitřně mrtvá – stejně jako Michael, jehož navždy ztratila. Bloudila mezi scénami, které ji vyváděly z míry, ale zároveň ji nezadržitelně zaplavovaly a ona je nedokázala potlačit.

Už to bylo patnáct let, co jejího mladšího bratra zneužil a zavraždil pachatel, který dosud volně pobíhal na svobodě. Julia se s Michaelovou smrtí pořád ještě nevyrovnala. Už dávno byla dospělá žena, stála uprostřed života a měla vlastně všechno pod kontrolou – jen o jejích snech to neplatilo. Víčka jí divoce cukala, přesto se nedokázala probudit. Viděla bílou dětskou rakev, jak pomalu klesá do hrobu. Jako v transu se vznášela nad hřbitovem, místem, které jí dříve bylo zcela cizí. Cítila smrt, její ledové dlouhé prsty, které se po ní natahují a proměňují její srdce v drsnou ledovou hroudu. Smrt, která se od onoho dne stala jejím stálým průvodcem. Nemohla se zkrátka smířit s tím, že neexistuje nic, čím by mohla pachatele usvědčit. Nejednalo se přece o přízrak, ale o člověka, který to spáchal – a lidé zanechávají stopy.

Michaelova smrt byla nakonec rozhodující pro Juliinu profesní volbu. Dnes pracuje jako soudní lékařka a nikdo ji nedoká-

že tak snadno obalamutit. Ve svém povolání je dobrá, dokonce velmi dobrá. Jejím očím a břitkému rozumu neunikne prakticky žádný detail. Avšak za noci, kdy se jí zdá o Michaelovi, se jí situace vymyká z rukou. To už zase je jen šestnáctiletá, bezmocná a nevýslovně zoufalá dívka.

Sen konečně přeskočil do další fáze. To, co teď následovalo, se naprosto vymykalo realitě. Byl to výraz jejích obav, které vyplouvaly na povrch pomocí vizí. Dění pokaždé vyústilo do téže sekvence. Trochu se uklidnila. Její podvědomí ten průběh znalo. Sen co nevidět skončí. Pak už stráví poslední hodiny do rána v dokonalé prázdnotě.

Ale nejdřív pro ni měla noční můra nachystané ještě další hrůzy. Julia viděla sebe samu, jak leží ve své posteli. Potom vstala, aby zašla naproti do Michaelova prázdného pokoje. Byla rozrušená, zděšená a nevýslovně smutná. S pláčem si lehla na Michaelovo lůžko a usnula. Sen dosud probíhal klidně, ale znenadání zaslechla nějaký zvuk – klepání přímo před oknem. Otevřela oči. Do místnosti proudil chladný vzduch a zalézal pod příkrývku. Okno bylo dokořán. Zamrazilo ji. Měsíc jasně svítil. V okenním rámu se rýsovala temná silueta, obrysy jakéhosi muže. Ačkoli neviděla jeho oči, věděla, že na ni ponuře civí. Julia se nedokázala ani pohnout. Zavřela víčka v naději, že ten neznámý prostě zmizí. To však neudělal. Když velmi pomalu znovu otevřela oči, pořád tam stál. Otupěle ležela v Michaelově posteli a sama sebe se ptala, co ten chlap chce. Dosud se nepohnul ani o milimetr. Jeho pohled ji ochromoval. Pak ji napadlo, že nemůže být skutečný. Bratrův pokoj se nacházel v horním patře. Jak by se sem nahoru dostal? Namlouvala si, že je

to jen další fantazijní část její noční můry. Hrůzostrašná vize muže v černém, který po nocích šplhá k oknu, jako stín leze po domovní fasádě a k smrti děsí spáče. Žil pouze v důsledku jejího strachu, nebyl nic víc než stín, kterému vdechla život její představivost. Statečně polkla a pozorovala muže, který se náhle pohnul a vstoupil oknem dovnitř.

Není reálný, není reálný, namlouvala si a objala si pažemi trup. Zastavil se vedle postele. Slyšela jeho dech, který mu v nozdrách pískal. Juliin pulz se třepotal jako ulovený pták. Zavřela oči a čekala na smrt. Cítila tělesnou přítomnost neznámého číhajícího na správný okamžik. Julia se loučila se životem.

Avšak smrt nepřicházela. Julia pevně zavřela oči. Paže měla zkřížené na hrudi a nehty se jí hluboko zaryly do kůže.

Poté, zdánlivě po celé věčnosti, muž něco řekl. V uších ji zaškrábal jeho hluboký hlas: „Rychle na mě zase zapomeň, nebo si tě odvedu.“

Otevřela oči. Muž byl pryč.

1

Kim Wiesingerová držela zbraň pevně v ruce a obě paže měla natažené dopředu. Pohybovala se naprosto automaticky. Tohle nacvičovala snad tisíckrát. Měla napnuté svaly. Po čele jí stékaly kapky potu. Horko nemělo nic společného s venkovní teplotou, která už teď byla podzimní. Výstroj, zvláště silná neprůstřelná vesta, způsobila, že se Kim potila. Samozřejmě k tomu přispívalo i napětí. Tenhle zásah trval už několik hodin.

Nacházeli se před třetím bytem, který toho dne měli prohlédnout. Nikdo nevěděl, je-li hledaný přítomný a případně ozbrojený. Tentokrát šlo o velké zvíře. Jestli se ně usměje štěstí, zažijí dnes jednoho z největších drogových bossů v Bonnu. Avšak ještě chyběly důkazy, každopádně takové, které by toho muže dostaly na dlouhé roky za mříže. Kim Wiesingerová na tom pracovala s kolegy už celé měsíce. Nakonec její tým udeřil v rámci jediné soustředěné akce. Pročesali byty nejdůležitějších zprostředkovatelů, zajistili všechny podklady a počítače a odvezli je k prozkoumání do laboratoře špičkovým expertům. Kim cítila, jak jí v žilách vře krev. Kolegové tomu říkali

lovecká horečka, čímž mysleli pulzující pocit, který se šířil všemi cévami a přiváděl nervy do stavu nejvyššího napětí. Byli už tak blízko. Instinkt Kim napovídal, že od cílové čáry už je dělí jen pár kroků. Chtěla, aby tahle akce skončila bezvýhradným úspěchem. Potřebovala přímý zásah do černého, aby se sama cítila dobře, že se jí podařilo ukončit mužovu kriminální činnost a alespoň o trochu zlepšit tenhle špatný svět. Špatný svět, tak jí to vždy říkal otec. Dokonce na smrtelné posteli to byla jeho poslední slova: *Dávej na sebe pozor, holčičko. Tam venku je špatný svět.*

Potom zemřel. Prostě tak, právě po dovršení čtyřiapadesáti let a na policistu naprosto nedůstojně. Každopádně on sám to tak pociťoval. Kdyby bylo po jeho, vyhledal by spršku kulek – možná dokonce při takové akci jako dnes. To by pro něho bylo ideální. Místo toho se mu během několika týdnů postaral o trýznivý konec zhoubný nádor na plíci. Odchod s bolestmi, zmatením a vztekem. Otec se na svůj osud rozzuřil natolik, že se ani nepokoušel bojovat proti němu chemoterapií. Nádor se ukázal jako neoperovatelný, šance na uzdravení byly velmi špatné. A přesto – Kim by to na jeho místě zkusila. Nevzdala by se jen tak bez boje a nedarovala by svůj život hladové tlupě rakovinných buněk, které by se jí množily jako parazit v tělesných orgánech. Otec si to tak ale nepřál. Důvodem nebyly jenom strašlivé vedlejší účinky, které mohla chemoterapie přivodit. Nechtěl přijít o všechny vlasy a skončit jako kostlivec s tenkou vybledlou kůží. Hlavně ale nechtěl rozdmýchávat jakoukoli naději. Doufat v uzdravení by mu uchystalo takovou frustraci a zklamání, že na ně raději hned rezignoval.

Kim si povzddechla a zaplašila tyhle bezútěšné myšlenky. Musela se soustředit. Nechce přece skončit kulkou nějakého mizery. Pevně sevřela služební zbraň a kývla na kolegu. Ten rozrazil dveře a vřítili se dovnitř.

„Čisto!“ zvolal policista, který rozkopl dveře, a zamířil přes síní do další místnosti.

Kim se zaměřila na úzké dveře po levici. Koupelna. Malá špinavá místnost páchnoucí fekáliemi – a ještě něčím jiným. Žaludek jí bezděčně ztvrdnul jako kámen. Zadržela dech. Napravo se nacházel záchod. Zašpiněná porcelánová mísa bez prkýnka. Nad ní toaletní skříňka. Přímo před sebou měla vanu, zpola zakrytou plesnivým plastovým závěsem. Všimla si stínu za ním a šklubla sebou. Třemi kroky a s prstem na spoušti přistoupila blíž a jediným šklubnutím odhrnula závěs stranou.

Jak pohled, tak i zápach ji přiměly vrávoravě ustoupit. Vytržeštěné, ke stropu obrácené oči zíraly prázdně a tupě do nicoty. V první chvíli si nebyla jistá, má-li před sebou obličej muže, nebo ženy. Kůže působením vody nabobtnala a tmavě opuchla. Teprve když Kim sklouzla pohledem k hrudi a uviděla dlouhé vlasy svázané do copu, bylo jí jasné, že ve vaně leží mrtvá žena.

„Panebože!“ vyhrkla. „Okamžitě potřebujeme techniky ze zajištění stop.“

„Byt je čistý!“ zvolal kolega, který její slova zřejmě neslyšel, a vstoupil do koupelny. Když spočinul očima na vaně a jejím obsahu, výraz obličeje se mu rázem změnil.

„Bože na nebesích! Co je to?“ Zkušený policista v bojové kombinéze viditelně zbledl.

„Mrtvola ženy,“ odpověděla nadbytečně Kim.

Její kolega, velitel speciální jednotky, měl určitě už často co dělat se smrtí a nepotřeboval žádná vysvětlení. To jediné, co ho patrně vyvádělo z míry, byla skutečnost, že tady vlastně byli kvůli důkazům – tedy kvůli drogám, penězům nebo zbraním. S mrtvolami opravdu nepočítali.

„Potřebujeme ihned techniky ze zajištění stop,“ zopakovala proto Kim. Třeba je tahle mrtvá žena onen pověsný poslední hřebíček do rakve, který se stane hledanému drogovému bossovi osudným. Jestli ji zabil, dostanou ho za vraždu.

Oba opustili koupelnu, opatrně a rozvážně, aby nekontaminovali stopy. Přitom Kim vrhla poslední pohled na nebožku. Odhadla její věk nanejvýš na třicet pět let. Oběť měla v pupíku třeptivý piercingový kroužek. Nehty na rukou a nohou měla nalakované křiklavě narůžovo. Možná šlo o prostitutku. Přinejmenším tomu nasvědčovalo vyzývavé prádlo a kýčovitě lesklé vysoké podpatky. Na zadním okraji vany stála zpola plná sklenka se šampaňským. Kdyby nebyly na krku oběti patrné skoro zčernalé známky škrcení, skoro by si člověk pomyslel, že se ta žena se ve vaně utopila v opilosti.

„Zdravím, Jörgu. Tak ty už jsi tady.“ Pozdravila kolegu ze zajištění stop, muže středního věku s prořídými vlasy a brýlemi bez obrouček na delším tenkém nose.

„Oběť leží ve vaně. Můžeš mi dodat výsledky co nejrychleji? Musíme vědět, kdo je ta mrtvá a jestli za tím případně vězí náš muž. Na první pohled to vypadá na vraždu.“

Jörg přikývl. „Rozumím. Pospíším si. A co bude s naší dnešní večeří? Budeš mít do té doby tuhle akci za sebou? Vypadá

to ale nejspíš na něco většího.“ Rozpačitě se usmál a jeho pohled se jí vpil do očí.

Večeře? Měl pravdu. Domluvili se na dnešní večer. Kim na to úplně zapomněla. Rozpačitě si rukou přejela po krku.

„Je to tak. Asi se to protáhne,“ zamumlala potichu.

„Přesuneme to tedy na zítřek?“ Jörgův hlas zněl trochu zklamaně.

Kim se nadechla a spěšně přikývla. Už to úplně pustila z hlavy. Kromě toho měla dnes v noci za lubem ještě něco jiného. Byla to soukromá záležitost, která se už nedala odkládat. Věc, kterou v sobě nosila dlouhé roky a teď ji musí dokončit. Něco, nač by byl její otec hrdý. Záměr, který se nedal vzít zpět, ale zato by mohl učinit tento svět trochu spravedlivějším. Všechny marné naděje, bolest a ztráta sice nebudou zapomenuty, ale přinejmenším se je povede zmírnit. Pulzování krve se změnilo v bušení. Lovecká horečka dala o sobě znovu vědět. Proto byla tak napjatá. Musí vyrovnat účty. Dnes v noci.

2

Julia Schwarzová byla zcela ve svém živlu. Nemělo to nic společného s chladnou atmosférou pitevního sálu, kterou neměla příliš ráda, ale spíše s úkolem, který na ni čekal. Upsala se soudnímu lékařství a ctižádostivě se zhostila každé nové výzvy. Zapnula diktafon a rutinovaně zahájila pitvu. Nejprve bylo na řadě vnější ohledání mrtvoly. Vždy přitom postupovala shora dolů. Prohlédla si rozčuchané vlasy nebožky a prozkoumala kůži na hlavě, jestli tam nenajde nějaké zranění. Během toho nahrávala výsledky ohledání do diktafonu: „Ženské pohlaví, tělesná hmotnost padesát šest kilogramů, tělesná výška sto sedmdesát dva centimetrů, posmrtné skvrny dosud nejsou plně vytvořené, petechiální krvácení na ústní sliznici a na očních spojivkách.“ Julia se zarazila. Tyto nálezy odpovídaly známám po škrce-ní na krku oběti. Tu mladou ženu někdo zardousil. A nejen to. Sklouzla pohledem dolů. Stopy po obraně na pažích a masivní hematomy na stehnech nasvědčovaly brutálnímu znásilnění. Zvedla oči. Emanuel držel v ruce misku s nástroji.

„Už můžeš začít s lebkou.“ Julia pozorovala svého asisten-

ta, který si tady stále ještě pořádně nezvykl. Působil sice na forenzní patologii Ústavu soudního lékařství v Kolíně nad Rýnem už několik měsíců, ale strašlivý pohled na oběti násilí mu byl dosud cizí. Velký ohryzek mu nápadně často poskakoval nahoru a dolů.

„Byla ještě tak mladá,“ zasípal chraptivě a odložil nástroje.

Julia na rozdíl od Emanuela dokázala emoce během práce téměř úplně vypnout. V průběhu let jistým způsobem otupěla. Když jí na pitevním stole přistála mrtvola, hleděla na neživé tělo z ryze lékařského hlediska. Téměř bezesbytku dokázala vytěsnit osud nebožtíka a skutečnost, že před ní leží člověk, který byl individualitou násilně vytrženou ze života. Musela to tak dělat, jinak by nemohla své povolání řádně vykonávat. Právě po poslední noci a opakovaném snu o Michaelovi potřebovala pracovat. Tady se mohla přidržovat faktů, a tak zapomenout na bolest. Anatomie těla byla spolehlivá a předvídatelná. Její práce byla věda řídicí se přísnými zásadami a předem stanoveným postupem. To Julii uklidňovalo. Osud té mladé ženy, která ležela bledá a křehká na pitevním stole, jí samozřejmě nebyl úplně lhostejný. Oběť právě dovršila jednadvacátý rok života. Byla to studentka, kterou přepadli, znásilnili a uškrtili na univerzitním záchodě. Člověk, který měl život ještě před sebou. Přesně jako její bratr Michael, problesklo jí hlavou a zachvěla se.

„To jediné, co pro ni teď ještě můžeme udělat, je vypátrat jejího vraha,“ upozornila Emanuela a soucitně se na něho podívala. „Nejsme schopni ji přivést nazpět, ale je v našich silách se postarat o to, aby se jí a její rodině dostalo spravedlnosti.“ Zvedla dívčinu ruku a ukázala na nehty. „Podívej se na to. Vsadím se,

že pod jejími nehty najdeme částčky pachatelovy kůže, možná dokonce i jeho krev. Ze všech sil se bránila a poškrábala ho.“

Emanuel beze slova příkývl. Nezdálo se, že by ho tím opravdu přesvědčila.

„Jen se sám sebe ptám, jak lidé mohou něco takového udělat. Byla mladá a krásná a...“

„Na to nesmíš myslet. Musíš to vytěsnit. Soustřeď se na organismus, na ryzí anatomii a dávej pozor na stopy, které bys mohl najít.“

Julia uchopila zvětšovací sklo a zkoumala ohanbí mladé ženy.

„Podej mi prosím hřeben a pinzetu.“ Pečlivě vyčesala intimní ochlupení.

„Zásah do černého!“ konstatovala spokojeně a sáhla po pinzetě, kterou z hřebenu vytáhla jeden chlup, mnohem tmavší než všechny ostatní. Analyzovala ho s přimhouřenýma očima. Vlasový kořínek byl nedotčený.

„Určitě pochází od pachatele. Jestli má policejní záznam, máme ho.“ Julia se usmála a vložila chlup do igelitového sáčku na předměty doličné.

„Raději to hned odnes do laboratoře.“

Julia vyprovázela asistenta zamyšleným pohledem. Emanuel byl velmi kompetentní pracovník. Vážila si jeho citlivého chování, ale to bude muset v práci co nejdřív odložit, jestli chce obstát.

V duchu se vrátila k poslední noci. Zničehonic se jí zmocnila únava a měla pocit, že ji rozbolely všechny kosti. V uplynulých týdnech se jí opět častěji zdálo o mladším bratrovi, kterého ve dvanácti letech zneužil a zabil neznámý pachatel. Minulou noc slyšela Michaelův hlas tak zřetelně, jak už to dlouho nezažila.

Bylo to strašlivě reálné. Julia raději vzpomínku zapudila. *Soustřed' se*, napomenula se v duchu a začala s otvíráním mrtvoly. Skalpelem provedla hluboký řez na přední straně těla. Červená linie se táhla od ramene ke spodní části sterny, označovaného také jako hrudní kost. Zopakovala tuto proceduru na opačné polovině a poté vedla skalpel středem břicha k Venušinu pahorku. Nůžkami na žebra otevřela hrudní koš a obnažila srdce a plíce. Právě sahala po chirurgických nůžkách, aby rozstříhla srdce, když zavržaly dveře.

„Můžeš prosím vzít pilku a začít s lebkou?“ zeptala se, aniž vzhledla od práce.

„Obávám se, že z toho by se mi udělalo nevolno.“

Julia se zarazila. To nebyl asistent Emanuel.

„Copak tu děláš tak brzy? Právě jsem uprostřed pitvy a nemůžu ti ještě o mrtvé mnoho říct.“ Julia se překvapeně podívala na kriminálního komisaře Florianu Kesslera.

Návštěvník se usmál. „Myslel jsem, že by sis dala kávu.“ Zvedl do výše dva pohárky.

„Och, díky, to je od tebe milé.“ Julia odložila stranou chirurgické nůžky na incisi, stáhla si gumové rukavice a naznačila Florianovi, aby ji následoval do kanceláře.

Tam nedočkavě sáhla po kelímku. „To mi bodne.“ Polkla a rozkošnický zavřela oči.

„Jak dlouho už jsi tady? Vypadáš unaveně.“ Florian se na ni pozorně zadíval a Julia rychle sklopila oči. To by ještě chybělo, aby na ní zrovna Florian rozeznal vliv noční můry. Nechtělo se jí o tom mluvit ani si to připomínat. Rychle do sebe nalila kávu, která byla příliš horká a téměř jí spálila jazyk. Aniž za-

reagovala na Florianovu otázku, informovala ho o dosavadních pitevních výsledcích.

„Rozbor chloupku ze stydkého ochlupení, který nepatří k mrtvole, by měl být k dispozici za pár hodin. Pak můžeš začít lovit příslušnou DNA ve svých databázích a třeba budeš mít dokonce štěstí na shodu.“

Florian mlčel.

Julia kvapně mluvila dál. „Oběť se urputně bránila. Zlomila si několik nehtů na rukou a pod jinými jsme našli částechky kůže. Hlavou jí pachatel udeřil o tvrdou plochu, pravděpodobně o zeď na záchodě, kde došlo k jejímu přepadení. Nemá nikde žádné fraktury, zato má celé tělo poseté hematomy.“ Zvedla oči a Florianův pronikavý pohled ji zneklidnil. Připadalo jí, jako by jí nahlížel přímo do nitra. „No... takže...“ spustila znovu. „Pachatel má pravděpodobně tmavé vlasy. Snad ti to už trochu pomůže se posunout dál.“

„Měla bys víc odpočívat,“ poznamenal Florian, jako by Julii vůbec nenaslouchal. „Každopádně potřebuješ pořádný spánek. Nalévat se kávou ti trvale nepomůže.“

„Och, já jsem spala dost, jen se mi zdály ošklivé sny.“ Julia se okamžitě kousla do jazyka. Tohle v žádném případě nechtěla prozradit. Zlobila se sama na sebe. Florian měl talent přimět lidi k mluvení. Zatímco ona se s oblibou držela faktů, on se velmi dobře dokázal vžít do jiných lidí a pochopit jejich pocity. Zlostně zahodila kelímek a rychle se vrátila do pitevního sálu, kde si znovu natáhla rukavice a zakulacenými chirurgickými nůžkami rozstříhla srdce. Poté sáhla po nerezové naběrače a odstranila krev.

„Tu můžeme analyzovat na jedy,“ zamumlala a zavřela nádobu, do které nalila rudou tekutinu. Odložila ji na táč, který už byl plný tkáňových vzorků; následně se vše dopraví do kriminalisticko-technické laboratoře. Pak Julia zapnula vzdušný filtr zabudovaný na stropě nad pitevním stolem – ten se postaral o odsání nebezpečných zárodků. Proud vzduchu jí tiše šuměl nad hlavou. Ignorovala Floriana, který se právě vrátil do sálu, a soustředěně otevřela plíce mrtvé ženy.

„Nic zvláštního,“ ozvala se za chvíli.

„Teď mě napadá, proč jsi dnes na tom tak špatně.“

Julia se zarazila a vrhla na Floriana zvědavý pohled.

„Včera jsi byla u rodičů. Není divu, že jsi potom špatně spala.“ Florianovy oči jí pořád ještě provrtávaly, ale nyní, když jí zprostředkoval vysvětlení nevydařené noci, jí to už vůbec nebylo nepříjemné. Právě naopak. Stále častěji v poslední době ke svému vlastnímu úžasu zjišťovala, že tohoto kriminálního komisaře, se kterým teď spolupracovala už čtyři roky, považuje za poměrně atraktivního muže. Jeho modré oči byly nebezpečně hluboké. Nasucho polkla.

„Dárek pořád ještě stojí na Michaelově místě,“ připomněla a začala pitvat břišní dutinu.

„To nemyslíš vážně.“

Cítila na sobě Florianův překvapený pohled. Ze všech sil se soustředila na pitvu žaludku. Jeho obsah by jí mohl prozradit poslední jídlo oběti a pomoci při stanovení doby smrti. Nasadila skalpel k hlubokému řezu. Objevílo se nestrávené maso.

„Moje matka se s tím prostě nevyrovnala. Ačkoli nás od Michaelovy smrti dělí patnáct let, počíná si nadále tak, jako by se

policie zmýlila, a on se co nevidět objeví ve dveřích, aby si rozbalil dárek k narozeninám.“ *Přitom by mu dnes bylo už sedmadvacet a určitě by ho nenadchlo autíčko na hraní*, dodala v duchu.

Juliina matka nenacházela vnitřní klid. Návštěvy u rodičů byly pro Julii stále stejně bolestné. V domě, ve kterém se od Michaelovy smrti vůbec nic nezměnilo, se šok a smutek pevně usadily i v té sebemenší škvíře.

„A kdy chce konečně ten balíček zase dát pryč? Michaelovy poslední narozeniny byly před několika týdny.“

Julia pokrčila rameny. „Otec mě poprosil, abych se jí na to neptala.“

Ano, tak to bylo vždy. Ulrich Schwarz, usmiřující diplomat, který usiloval o klid v domácnosti. Julia otce milovala, ale nepovažovala za správné, že neodrazuje Hannelore od jejích rituálů. Takhle jako by oba navěky uvízli ve strašlivé minulosti. Nakonec ji budou muset opustit, jinak by před sebou neměli žádnou hodnotnou budoucnost.

Julia postupně kladla zbývající orgány na váhu, odebrala několik vzorků tkání a poté je opět vrátila do otevřené tělní dutiny.

„Mohl bych se k tvým rodičům vloupat a ten dárek odnést,“ nabídl se Florian.

„Jen se opovaž. To by si matka pomyslela, že si ho opravdu vzal Michael.“ Vzhledla a usmála se. I tohle bylo něco, co dokázal jenom Florian.

Najednou zase zvažněl. „Musím si hned promluvit s rodiči té mladé ženy. Máš něco, čím bych je mohl uklidnit?“

Julia se na mrtvou dlouze zadívala a poté jen zavrtěla hlavou.

„Obávám se, že ne.“ Upřeně pohlédla na Floriana. „Neumřela

rychle ani nemohu tvrdit, že by netrpěla.“ Juliiny prsty ukázaly na četné flekaté otoky na kůži. „Smrt ale nepřijala nijak odevzdaně. Bránila se až do posledního dechu.“ Povzdechla si. „Snad bys mohl říct jejím rodičům právě tohle. Bojovala a způsobila tomu zmetkovi přinejmenším pár hlubokých a bolestivých škrábanců.“ Zvedla pravou ruku nebožky a ukázala na ulomené nehty. „A kromě toho jsme nepochybně zajistili použitelnou DNA. Tím se zvyšují šance, že pachatele dopadneme.“

Florian mlčky a s prázdným pohledem přikývl.

„Uvidíme se, jakmile dokončíš zprávu,“ odpověděl a opustil pitevnu.

3

V noci bylo všechno jinak. Zlato se už netřpytilo. Pestré barvy se proměnily ve směsici ponurých odstínů šedi. Teploty klesaly. Kim Wiesingerové vanul do obličeje studený podzimní vítr. Zamrazilo ji a měla husí kůži. Byl to dobrý den, pokud pominula mrtvou prostitutku ve vaně. Objevili sklad plný drog a zajistili otisky prstů drogového bosse. Tohle ho definitivně usvědčovalo. Běželo celoevropské pátrání. Dříve nebo později ho dopadnou a pak jim ho vydají.

Zavětrila stopu, po které šla už deset let. Možná ne tak dlouho jako policistka, ale už jako mladá dívka si představovala, jaké to bude. Jaký to bude pocit, až rukama sevře krk toho padoucha a stiskne. Přitom mu bude hledět do očí, aby viděla, jak světlo v jeho zorníčkách střídá temná nicota. Aby cítila, jak z toho netvora uniká veškerý jeho odporný život, a věděla, že toho bastarda navždy vymazala ze světa. Všechno, co po něm zůstane, bude jen maso a kosti, které zpráchnivějí pod zemí, až se červi dosyta nažerou.

Ne že by se Kim jinak oddávala vražedným fantaziím. Na

policistku byla velmi veselá a optimistická. Děsivou jednotvárnost pracovního dne snášela většinou dobře. Ale to taky nebylo nic osobního. Oproti tomu její akce dnes v noci, ta už byla osobní, dokonce velmi osobní. Kim se přitiskla k drsné kůře stromu a pozorovala okno. V pokoji se svítilo. Byl tam. Jako vždy v tuto dobu. Už dlouho ho nenápadně sledovala, především v noci. Přes den musela přece pracovat, avšak o víkendech a pravidelně od osmnácti hodin netvora špehovala. Zpočátku si vůbec nebyla jistá, jestli má toho pravého. Postupně se však vyjevovala temná tajemství té bestie. Světlo zhaslo. No konečně.

Kim věděla, co teď bude následovat. Vyskočila zpoza stromu a po špičkách se rozběhla k autu. Nastoupila a strčila klíčky do zapalování, ale ještě nenastartovala motor. V žádném případě nesmí slyšet její vůz. Příliš brzy by si všiml, že je mu v patách. Jak by asi zareagoval, kdyby si uvědomil nesporný fakt, že se role vyměnily? Teď byl on pronásledovaný, oběť – a ona byla lovkyně.

Vzápětí vyšel z domovních dveří a zamířil ke svému fordu s promáčknutou karoserií, pick-upu s velkou ložnou plochou. Potřeboval ho – a Kim už teď taky věděla proč.

Ford se rozjel a Kim ještě pár vteřin počkala. Pak nastartovala a s výrazným odstupem jela za ním. Nemusela ho už sledovat, protože dávno věděla, kam míří. Věděla, že v lese musí vypnout světla. Bála se ve tmě, dokonce i se zbraní v ruce. Stíny si žily svým vlastním životem, nikdy nezůstávaly stejné, ale proměňovaly se z nevinných tvarů ve žravá monstra. To zjistila už jako malá holčička. Třeba by dnes v noci mohla na

tohle přesvědčení zapomenout. Každopádně co nevidět bude o jednu příšeru míň. Ruka jí automaticky sklouzla ke zbrani. Samozřejmě to nebyla její služební pistole. Není přece padlá na hlavu. Poblíž kolínského hlavního nádraží si obstarala ne-registrovanou zbraň stejného kalibru. S tou určitě cíl nemine. Měla plán. Nakonec to bude vypadat tak, jako by zbraň patřila jemu a ona jednala v nutné sebeobraně. Možná ho taky prostě zatkne, ale to záviselo na jeho chování. Potřebovala nezvratné důkazy, které ho navždy přivedou do vězení. Pokud je nenajde, nemá jinou volbu. Ford sjel z asfaltované silnice. Kim Wiesingerová vypnula světla a rovněž odbočila na úzkou cestu, která se ve tmě skoro nedala rozeznat. Auto poskakovalo po písčném podkladu posetém výmoly a ostrými kameny. Následovala ford hluboko do lesa. Tato opuštěná oblast byla i přes svou blízkost k městu ideální k tomu, aby se tu člověk vyžíval i v těch nejodpornějších fantaziích. Ulpěla pohledem na zadních světlech vozu, který jel daleko před ní a jeho světla neustále mizela za stromy. Když tma panovala delší dobu a červená světla už nebylo vidět, na okamžik znejistěla. Že by ji ten netvor objevil? Srdce se jí rozbušilo, prudce jí hnalo krev do žil a připravilo celé tělo na případný okamžitý útěk. Sundala nohu z plynu a nervózně zírala do tmy. Za chvíli se červená světla znovu objevila. Kim si s úlevou hlasitě vydechla. Už to nebylo daleko. Rozhodla se, že nebude riskovat a zbytek cesty urazí pěšky. Odstavila automobil mezi dvěma stromy a vystoupila. Přes podzimní noční vlhkost jí pod nohama zašustilo listí. S tím nepočítala. Původně si to chtěla namířit přímo podrostem. To by bylo mnohem kratší a pravděpodobně i bezpečněj-

ší než jít po stezce. Podzim se však řídil podle svých vlastních zákonů. Musela se vyhnout šustícímu listí, pokud ji neměl slyšet na celé míle dopředu.

Rozhodla se, že zůstane na cestě. Plynule postupovala vpřed, koncová červená světla fordu měla pořád na dohled. Za chvíli se rozhostila úplná tma. Netvor dorazil k cíli. Podrážky se jí trochu bořily do rozbředlé lesní půdy. Za tímto účelem si obstarala zvláštní turistickou obuv, aby v případě nouze mohla rychleji uniknout a neklouzalo jí to na bahnitém podkladu. Kdyby už nemohla bojovat, nezbývalo nic jiného než útěk. Obuv byla kvalitní, až na to, že ji dřela na kotnících. Kim bolest ignorovala. Na to teď neměla čas. Čekaly ji mnohem horší záležitosti.

Konečně znovu objevila ford. Pomalu se plížila blíž. Z kapoty motoru stoupala v chladném nočním vzduchu pára. Srub stál ve tmě a vypadal úplně jinak než ve dne. Vypíнал se před Kim jako hrozivý hranatý špalek. *Dělej, co ses naučila!* nabádala se v duchu a postupovala dál. Minula ford, kmeny stromů rostoucích před domem a několik zrezivělých železných tyčí, které pravděpodobně kdysi sloužily jako zátaras nebo zábradlí. Poté stanula u samotné stavby.

Bylo tu pouze jedno okno a pohled dovnitř z větší části zakrýval těžký černý závěs. Když naposledy srub prohledávala, chtěla vlastně jenom zajistit důkazy, ale žádné nenašla. Netvor byl chytrý a opatrný. Svůj nástroj nosil stále s sebou. To ale nevadilo. Kim věděla, kdo je ten muž. Ze strany pátravě nahlédla oknem dovnitř. Bezprostředně za ní se ozvalo zapraskání a ona sebou škubla. Ztraceně! Copak nevstoupil do domu? Dřepla si

a pokoušela se bojovat s narůstající panikou. *Jsi skvěle vycvičená policistka. Máš zbraň. Ve střelbě jsi dobrá, dokonce velmi dobrá. Nemusíš se bát jenom proto, že je tma.*

Pak ho spatřila a ještě o něco víc se schoulila.

Narudlý žhavý bod se vznášel pouhých pár metrů od ní. Kim zadržela dech. Strnule se v podřepu opírala o dřevěnou stěnu a neodvažovala se ani pohnout. Netvor stál přímo před ní a s bohorovným klidem kouřil. Ten padouch si jí zřejmě nevšiml. Cigaretu občas zažhnula a zase pohasla. Kim zavřela oči a modlila se, aby konečně dokouřil. Chtěla ho mít ve srubu, venku to bylo příliš riskantní. Byla tma a on měl šanci upláchnout. V lese, a navíc uprostřed noci by ji snadno setřásl. Pak by musela čekat do příštího rána, aby znovu našla jeho stopu. To ale bylo vyloučené. Musí do služby a nemůže si dovolit jen tak absentovat.

Proto teď vyčkávala. Žhavý bod za chvíli definitivně pohasl. Našpicovala uši, ale les zvuky netvora pohlcoval. Místo toho jí nad hlavou šumělo podzimní listí.

Zvedla se a zároveň sebou trhla. Žhnoucí konec cigarety se jenom přemístil. Nestál už bezprostředně před ní, ale patrně popošel o pár metrů dál k domovnímu rohu. Když se cigareta naprosto nečekaně znovu vynořila přímo před ní, Kim div nedostala infarkt. Vzápětí ale pochopila, že to byla nejspíš jen smyslová halucinace. Při jejím stresu na tom nebylo nic divného. S úlevou se nadechla a chvíli nehybně zírala do tmy. Když cigareta konečně přestala žhnout, rozhodla se, že ještě jednou nahlédne do srubu. Závěs jí to dovoloval jen úzkou škvírou. Bylo rozsvíceno a netvor seděl na dřevěné houpací židli, se za-

vřenýma očima a s loveckou puškou v ruce. Zvolna se pohupoval dopředu a dozadu. Žárovka nad ním jen skrovně osvětlovala místnost.

Kim neměla ráda lovecké sruby. Nesnášela mrtvá zvířata na stěně. Jen co spatřila zavěšené jelení paroží, představila si, jak zvíře umíralo. Mnozí lovci zabíjeli z ryzí krvelačnosti. Všechno ostatní byly jen předstírané důvody. Kim tohle lovecké a myslivecké haraburdí zkrátka považovala na úchylnost, ačkoli si dobře uvědomovala, že lov je při přemnožených stavech zvířat nezbytností.

Tenhle srub byl jiný, zařízený střízlivě a pragmaticky. Na stěnách nevisela vycpaná zvířata, která by skleněnými pohaslými očima civěla do prázdna. *Není divu*, pomyslela si Kim. *Vždyť ten netvor tu taky není proto, aby lovil zvířata.*

Muž měl pořád ještě zavřené oči. To byla její šance. Teď, nebo nikdy. Boj, nebo útek. Napřímila se, a ani se nesnažila opatrně otevřít dveře. Rozběhla se a kopnutím vylomila zámek. Dveře se s třeskem rozrazily a muž na židli otevřel oči. Viděla v nich planout krvelačnost – a ještě něco jiného. Zmateně si všimla, že v žádném případě nejde o překvapení. Ne, vypadalo to, že na ni čekal. V očích se mu leskla žádostivost, ale nikoli taková, jakou obvykle muž cítí po ženě. To, co se mu zračilo v pohledu, byl temný chtíč. Kim na netvora namířila zbraň. Prst jí spočíval na spoušti a nervózně se chvěl.

„Já jsem Kim Wiesingerová,“ představila se pevným hlasem. Překonala strach, který pocítila při pohledu na toho muže.

Ten dosud seděl jako předtím, pohupoval se a držel v ruce pušku. Jenom teď otevřenýma očima upřeně zíral na Kim.

„Já vím,“ odpověděl a roztáhl rty do odporného úšklebku. *Ten chlap je neuvěřitelně chladnokrevný*, problesklo jí hlavou. Musí přece cítit alespoň něco jako zneklidnění, vždyť mu míří nabitou pistolí na hlavu. Na první pohled se ale zdálo, že na něj tato skutečnost nijak nezapůsobila.

„Vstaň, ty zatracenej hajzle!“ Hlas Kim se náhle zachvěl. Najednou ji zaplavily všechny emoce, které v sobě tak dlouho nosila a skrývala. *Vstaň!* pomyslela si. *Tak vstávej, zatraceně!*

Muž se ale klidně dál houpal. Pozoroval ji lačným pohledem, který v ní vyvolával dosud nepoznanou nevolnost. Má prostě stisknout spoušť? Aníž ji napadl?

„Vstávej!“ vyzvala ho ještě jednou. Potřebovala jeho doznání. „Vezmi si papír a tužku.“ Prst jí bezvládně spočíval na spoušti. A pak se náhle vše odehrálo ráz naráz.

Netvor škulb paží. Zpočátku vůbec nic nechápala. Příliš pozdě si všimla šátku a vlasce, který měl omotaný kolem zápěstí. Bylo to téměř neviditelné vlákno vedoucí nahoru ke stropu. Na zlomek vteřiny zablikala žárovka. Kim vzhlédla a spatřila nad hlavou vědro. Zrezivělý krám, který by jinak stál zapomenutý v koutě. Co to k čertu mělo znamenat?

Netvor s jízlivým úšklebkem vlasec uvolnil a kbelík se zřítil přímo na ni.

Na to, aby uskočila stranou, bylo pozdě. Napnula prst, ale než stačila stisknout spoušť, udeřilo ji vědro do hlavy. Hlavou jí hvězdovitě vystřelil záblesk bolesti. Okolí se ponořilo do oslnivého světla. Zásah jí prudce hodil hlavou na stranu. Ozvalo se ošklivé prasknutí. Na podlahu se vysypalo několik kamenů a ona si okamžitě uvědomila, že pocházejí z kbelíku. Netvor

jimi nádobu zatížil. Světlo potlačila temnota. Od středu zorníček se rozšiřoval černý kruh, který jí temným závěsem zakryl výhled. To poslední, co Kim viděla, byl netvor, který stál nad ní. Vběhla mu přímo do pasti.